



Arrest

nr. 124 201 van 20 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 29 september 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 29 juli 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 23 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. BOUROVA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers verkregen hun verblijfsrecht in functie van de heer S.S.Y, echtgenoot en vader van verzoekers, aan wiens verblijf een einde werd gesteld op 29 juli 2011 omdat het verblijf zou verkregen zijn door het verstrekken van valse of misleidende informatie.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Betrokkenen verkregen het verblijfsrecht overeenkomstig art. 40bis, §2 (wet 15.12.1980) in functie van de partner en vader, S. S. Y. (RR (...)). Mijnheer S. S. Y. verloor echter het

verblijfsrecht gezien hij enerzijds op basis van valse of misleidende documenten, die van doorslaggevende aard waren voor de erkenning van het verblijfsrecht, de verklaring van inschrijving bekwaam (zie 42 septies van de wet van 15.12.1980). Anderzijds bleek dat hij evenmin gedurende dit frauduleus bekomen verblijf erin geslaagd te zijn een andere reguliere activiteit uit te bouwen en ondanks de fraude dus eventueel intussen toch aan de verblijfsvoorwaarden te voldoen. vandaar dat bijkomend ook op basis van art. 42bis, § i van de wet een einde werd gesteld aan zijn verblijfsrecht (zie voor de concrete motivatie de beslissing van de desbetreffende persoon).

Overeenkomstig art 42ter §1,1° van de wet van 15.12.1980 dient er dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de partner, S.M.M. en dat van de minderjarige kinderen, SO.S. en S.R.S..

Uit het administratief dossier blijkt nergens dat mevrouw S.M.M. zelf aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40, §4 (wet 15.12.1980) om het verblijfsrecht te kunnen behouden. Wel integendeel, aangezien de partner van mevrouw het volledig leefloon ontvangt voor een persoon met gezinslast, mag ervan uitgegaan worden dat mevrouw zelf geen economische activiteit uitvoert of eventueel over bestaansmiddelen zou beschikken (andere bestaansmiddelen dan sociale bijstand). Indien zij wel een activiteit of bestaansmiddelen zou hebben, zou immers het bedrag/het leefloon dat mijnheer S. zou ontvangen, verminderd worden met het bedrag waar mevrouw kan over beschikken.“

Bij arrest van 20 mei 2014 met nr. 124 200 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing die een einde stelt aan het verblijf van de echtgenoot respectievelijk vader van verzoekers.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers onder meer de schending van de materiële motiveringsplicht aan en betwisten zij dat zij op frauduleuze wijze hun verblijfsrecht verkregen.

Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert zodat zij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht die een onderzoek vergt van artikel 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Artikel 42septies van de vreemdelingenwet ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing luidt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

De bestreden beslissing steunt zich op het gegeven dat de partner van de verzoekende partij frauduleus zijn verblijfsrecht heeft verkregen en dat tijdens dit verblijf geen regulier werk zou zijn uitgeoefend. De verzoekende partij stelt dat geen moeite werd gedaan om haar verblijfssituatie te onderzoeken en betwist het frauduleus karakter van het verblijf van de partner . Zij begrijpt niet hoe de verwerende partij tot het besluit is gekomen dat het verblijf frauduleus zou zijn. Alle documenten zijn voor het afleveren van een verblijfskaart meegedeeld aan de verwerende partij.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het verblijfsrecht van de verzoekers wordt beëindigd omwille van de reden van beëindiging van het verblijfsrecht van de echtgenoot van de eerste verzoekende partij en omdat geen voldoende bestaansmiddelen in hoofde van beide kan worden vastgesteld.

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota betreffende dit onderdeel:

“Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht een beslissing heeft genomen tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 42ter, §1, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 bepaalt immers uitdrukkelijk:

“§ 1. Tenzij de familieleden van een burger van de Unie die zelfburger van de Unie zijn, zelfeen verblijfsrecht uitoefenen als bedoeld in artikel 40, § 4, of opnieuw voldoen aan de in artikel 40bis, § 2, bedoelde voorwaarden, kan er gedurende de eerste twee jaar na de erkenning van hun recht op verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, een einde gesteld worden aan hun verblijfsrecht door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben: "

In casu heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid vastgesteld dat het verblijfsrecht van verzoeksters partner, in functie van wie zij haar verblijfsrecht heeft verkregen, werd beëindigd. Dit wordt niet ontkend door verzoekster.

In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, werd bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met haar persoonlijke situatie. Zo werd in de bestreden beslissing onder meer uitdrukkelijk gemotiveerd dat:

"Uit het administratief dossier blijkt nergens dat mevrouw S. eventueel zelf zou voldoen aan de voorwaarden overeenkomstig art 40. S4 (wet 15.12.1980) om het verblijfsrecht te kunnen behouden. Wel integendeel, aangezien de partner van mevrouw het volledig leefloon ontvangt voor een persoon met gezinslast, mag ervan uitgegaan worden dat mevrouw zelf geen economische activiteit uitvoert of eventueel over bestaansmiddelen zou beschikken (andere bestaansmiddelen dan sociale bijstand). Indien zij wel een activiteit of bestaansmiddelen zou hebben, zou immer het bedrag/het leefloon dat mijnheer S. zou ontvangen, verminderd worden met het bedrag waar mevrouw kan over beschikken. "

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij meent dat de beslissing inzake haar partner bij haar beslissing had moeten worden gevoegd.

Terwijl verzoeksters overige kritiek aangaande de beëindiging van het verblijfsrecht van haar partner om reden dat deze valse of misleidende documenten heeft voorgelegd teneinde zijn verblijfsrecht te bekomen, aan de in casu bestreden beslissing geen afbreuk kan doen.

Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn immers niet ontvankelijk (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

Verzoekster toont op geen enkele manier aan dat de bestreden beslissing gesteund zou zijn op foutieve feitenvinding of dat deze kennelijk onredelijk zou zijn.

De verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoeksters verblijfsrecht diende te worden beëindigd met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels.

Terwijl de bestreden beslissing tevens afdoende in feite en in rechte werd gemotiveerd. Het eerste middel kan niet worden aangenomen. »

2.3. In tegendeel met wat de verwerende partij stelt, kunnen verzoekers op goede gronden verwijzen naar de reden waarom het verblijfsrecht van hun echtgenoot/vader werd beëindigd en is dergelijke grief ontvankelijk. Immers steunt de bestreden beslissing op dit gegeven.

Bij arrest gekend met nr. 124 200 van 20 mei 2014 oordeelt de Raad:

"3.1.1. In een eerste middel in de synthesesamenvatting voert de verzoeker aan:

"Eerste middel: schending van artikel 2 en artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

1/

Overeenkomstig bovenvermelde artikelen dient iedere beslissing van het bestuur op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn-, maar die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

Van de materiële motivering, welke uit de gegevens van de zaak moet blijken, wordt de formele (of uitdrukkelijke) motiveringsplicht onderscheiden. In het laatste geval moeten de motieven in de beslissing zelf tot uitdrukking worden gebracht.

In casu wordt ondermeer de materiële motiveringsplicht geschonden.

In de bestreden beslissing wordt immers geïnsinueerd dat de documenten van verzoeker Vals"of "vervalst" zouden geweest zijn, terwijl verzoeker alle, hem gevraagde documenten tijdig ingediend heeft, waardoor hij terecht een E-kaart ontvangen heeft (zoals voorzien wordt in de Vreemdelingenwet).

De voorgelegde documenten werden hem verstrekt door de persoon die zich op dat moment uitgaf als de zaakvoerder van de firma I-CLICK en diens boekhouder, zodat verzoeker er terecht van uitgegaan is dat deze documenten echt en rechtmatig waren.

Verzoeker was hierin volkomen te goeder trouw.

De motivering is derhalve onjuist;

2/

Ook de algemene beginselen van behoorlijk bestuur worden geschonden door verweerster.

De burger moet immers kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval gedaan heeft (o.m. Cass. 10 juni 1988, Arr. Cass. 1987-88, 1313; Cass. 27 maart 1992, R.W. 1991-92, 1466; Cass 6 november 2000, A.P.T., 2000, 236; R. v. St., VERVLiet, nr. 94090 van 19 maart 2001).

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur sluiten bovendien het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel in.

Hieruit volgt dat de door de overheid bij de geadministreerde opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen in de regel moeten worden gehonoreerd en dat de overheid hierbij zorgvuldig moet optreden door niet onverhoeds in te grijpen in een bestaande situatie.

Zowel de lange termijn tussen het toekennen van de E-kaart en de ontvangst door de administratie van alle relevante documenten en de plotse betekening van het bestreden bevel 2 jaar nadat verweerster kennis had van alle relevante informatie, alsook de lange periode tussen het opstarten van de procedure en het ontvangen van de nota van verweerster verstaat zich niet met de hierboven aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat in casu immers geen enkele ernstige reden of nieuwe informatie bestaat om een zodanig onverwachte in ingrijpende wijziging in verzoekers toestand rechtens te verantwoorden en dit integendeel rechtstreeks indruist tegen het recht op rechtszekerheid als beginsel van behoorlijk bestuur.

De beslissing van verwerende partij mist dan ook elke grondslag.

Het is verzoeker een raadsel waarom verweerster plots van oordeel is dat zijn documenten nu ineens vals zouden zijn, terwijl ze in 2010 zonder enig probleem aanvaard werden.

Van verzoeker werd door verwerende partij niets meer vereist, na de indiening van de documenten voor het bekomen van een E-kaart.

3/

Verwerende partij lijkt verder een aantal algemene veronderstellingen te maken over mogelijke fraude in hoofde van verzoeker.

Niet alleen wordt de vermoede fraude op geen enkele manier bewezen, verwerende partij dient op de eerste plaats geen veronderstellingen te maken, maar de individuele situatie van verzoeker grondig te analyseren, alvorens een beslissing te nemen.

Zij dient zichzelf minstens te plaatsen op het ogenblik van het indienen van de documenten en de bedoelingen van verzoeker op dat ogenblik te onderzoeken.

Uit alles blijkt dat verzoeker alleen maar goede bedoelingen had en hij de wet strikt heeft nageleefd.

Bovendien en louter volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat fraude niet wordt vermoed, maar dat zij dient bewezen te worden, zodat de aangehaalde motieven de bestreden beslissing niet kunnen dragen.

Nergens in de bestreden beslissing wordt aangetoond dat de door verwerende partij gegeven argumenten voldoende draagkrachtig zijn om de beslissing te verantwoorden, zoals vereist wordt door de aangehaalde artikelen.

Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is nochtans om de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij/zij kan beoordelen of er een aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt, hetgeen in casu dus allerm minst gebeurd is.

De artikelen met betrekking tot de motivering verplichten de overheid om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen ^{en dit} op afdoende wijze (RvSt nr. 110.071, 6 september 2002, RvSt, nr. 129.466, 19 maart 2004, RvSt, nr. 132.710, 21 juni 2004, RvSt, nr. 141.180, 24 februari 2005).

De overheid dient de situatie in concreto te beoordelen en rekening te houden met alle relevante documenten die werden overgemaakt door verzoeker, alsook deze (correct) beoordelen, hetgeen in casu niet gebeurd is.

Aangezien derhalve verzoeker in casu absoluut in het ongewisse is over de precieze reden van zijn uitwijzing, heeft verweerster de motiveringsplicht duidelijk geschonden en is de beslissing niet op afdoende wijze gemotiveerd. “.

In een tweede middel voert verzoeker de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan en stelt hij dat door geen nader onderzoek te voeren naar zijn specifieke situatie geen rekening is gehouden met zijn tewerkstelling op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Zodoende heeft de

verwerende partij niet met alle concrete gegevens rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing en is de bestreden beslissing onzorgvuldig.

3.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991, artikelen dat de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr.Rv.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- *het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),*

- *wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.*

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

In antwoord op verzoekers concrete kritiek als zou de bestreden beslissing voorbijgaan aan de inhoud van artikel 42bis § 1 van de Vreemdelingenwet herhaalt verweerder dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 42 septies van de Vreemdelingenwet :

"De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht. "

In casu staat het vast dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van achterhaalde documenten om de Belgische autoriteiten te misleiden.

Hij diende op 21.5.2010 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als zelfstandige bij de firma I-CCLICK terwijl deze firma al op 11.5.2010 failliet werd verklaard.

Het is duidelijk dat het nooit de bedoeling kan zijn dat men een verblijfsrecht krijgt uit hoofde van een onbestaande activiteit.

Dit kan niet de bedoeling zijn van de wetgever.

" Uit een eenvoudige lezing van de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster gebruik maakte van achterhaalde documenten om de Belgische autoriteiten te misleiden. Uit onderzoek is immers gebleken dat verzoekster haar aandelen van de firma K. op 14 april 2010 doorverkocht terwijl zij op 19 mei 2010 een inschrijving als zelfstandige heeft bekomen en op 10 juni 2010 een E-kaart heeft bekomen. Noch bij de inschrijving, noch bij het ontvangen van de E-kaart heeft verzoekster kenbaar gemaakt dat zij haar aandelen reeds had doorverkocht en bijgevolg geen zelfstandige activiteit meer had. Dit wordt niet betwist door verzoekster. Verweerder besluit aldus terecht in de bestreden beslissing dat deze misleidende informatie van doorslaggevend belang was voor de erkenning van het verblijfsrecht dat aan verzoekster werd toegekend. Overeenkomstig artikel 42septies van de Vreemdelingenwet volstaat de vaststelling door verweerder dat er gebruik werd gemaakt van valse of misleidende informatie die van doorslaggevend belang was voor de erkenning van het verblijfsrecht. om dit recht te beëindigen. Verweerder dient niet (daarnaast) aan te tonen dat verzoekster fraude heeft gepleegd of de intentie had om fraude te plegen. Verweerder dient evenmin een strafrechtelijke procedure of veroordeling af te wachten. De vaststelling dat verzoekster gebruik heeft gemaakt van achterhaalde documenten die van doorslaggevend belang waren voor de erkenning van haar verblijfsrecht als zelfstandige, hetgeen niet wordt weerlegd door verzoekster, volstaat om haar verblijfsrecht te beëindigen met toepassing van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet. Een schending van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. " (R.v.V. nr. 73.552 van 9 september 2011)

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de bepalingen waarvan verzoeker de schending aanvoert.

Volledigheidshalve merkt de verwerende partij nog op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen

nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Verzoekers eerste middel kan dus niet worden aangenomen.

2.2. Betreffende een tweede middel van verzoeker :

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de vermeende schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur : zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij poogt voor te houden dat hij had moeten worden gehoord alvorens hem de bestreden beslissing werd betekend.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers vage beschouwing geen aanleiding kan geven tot vernietiging van de bestreden beslissing.

Immers houdt de bestreden beslissing slechts een beoordeling in van de verblijfstoestand van verzoekers en van hun aanvraag om desbetreffend een bepaalde beslissing (aanvraag tot vestiging) te treffen.

Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt dus aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag (cf. bv. R.v.St. nr. 39.156, 3.4.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.), maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid, die het verzocht is uit te oefenen, beslissingen dient te nemen.

Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (R.v.St. nr. 39.155, 2.4.1992). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet gesteund zijn op een tekortkoming van de betrokkene (zie ook R.v.St. nr. 167.887 dd. 15.02.2007, I. OPDEBEECK, "De hoorplicht" in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247).

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers beschouwingen niet kunnen overtuigen, alsook dat de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid terecht besliste om aan verzoeker het verblijf te weigeren.

De gemachtigde handelde daarbij geheel binnen de hem toe bedeelde bevoegdheid en conform de ter zake relevante rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Verzoekers tweede middel kan niet worden aangenomen."

3.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en naar het feit dat verzoeker zijn verblijfsrecht heeft verkregen op basis van valse of misleidende informatie of het gebruik van valse of vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht zodat een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Waar verzoeker de motivering onjuist acht en de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt in casu een onderzoek van artikel 42septies dat ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing luidt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een aanvraag voor het verkrijgen van een verblijf van meer dan drie maanden heeft ingediend als zelfstandige. Hiertoe legde hij het bestuur voor:

- uittreksel BVBA I-CLICK bijlage bij het Belgisch Staatsblad van 2 juni 2006
- overdracht van zeven aandelen van 4 mei 2010
- volledig uittreksel BIZ Ondernemingsloket betreffende I-CLICK beschrijvende de toestand vanaf 29 mei 2006 tot onbepaald.

De dienst burgerzaken maakte deze documenten over aan de verwerende partij op 28 juli 2010 blijkens de faxstempel bovenaan de documenten. In het volledig uittreksel BIZ Ondernemingsloket betreffende I-CLICK, overgemaakt aan de verwerende partij voor de aflevering van de E-kaart staat vermeld (tot tweemaal toe) dat de BVBA I-CLICK in falings is. Met dit stuk geconfronteerd ter terechtzitting en op vraag waar het misleidend karakter van het verkrijgen van de E-kaart in bestaat, stelt de verwerende partij dat inderdaad al voor het afleveren van de E-kaart kon geweten zijn dat de BVBA I-Click in falings was. De stelling in het eerste middel dat verzoeker ter goeder trouw was, kan in casu niet worden uitgesloten. In elk geval lijkt geen fraude bewezen en is de motivering niet draagkrachtig. Verzoeker stelt terecht dat de verwerende partij zich dient te plaatsen op het ogenblik van het indienen van de documenten. Immers vergt artikel 42septies van de vreemdelingenwet dat het gebruik van de documenten van doorslaggevend belang moeten geweest zijn voor de toekenning van het verblijfsrecht enerzijds en is niet afdoende aangetoond dat verzoeker gebruik maakte van een vals of vervalst document. Waar in de nota wordt opgemerkt dat het niet de bedoeling kan zijn een verblijfsrecht toe te kennen op basis van een niet bestaande activiteit kan de Raad enkel vaststellen dat de overgemaakte documenten voor de aflevering van de E-kaart al kenbaar maakte dat de BVBA I-CLICK in falings was en verzoeker kan gevolgd worden wanneer hij stelt dat het voor hem een raadsel is waarom verwerende partij plots van oordeel is dat zijn documenten nu ineens vals zouden zijn.

Waar de bestreden beslissing als tweede motief het verblijfsrecht beëindigt op grond van artikel 42bis van de vreemdelingenwet luidt dit artikel ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Artikel 40, § 4 luidt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen."

De bestreden beslissing verwijst naar gegevens verstrekt door de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid. Uit het administratief dossier blijkt volgens de Kruispuntbank dat verzoeker voor de periode 17 maart 2011 tot en met 30 juni 2011 leefloon of een equivalent ervan heeft gekregen. Deze ontvangsten zijn wellicht tijdelijk zoals verzoeker opmerkt omdat in de laatste alinea van de bestreden beslissing gelezen wordt dat verzoeker aan de slag is geweest als werknemer met een arbeidskaart B.

De opmerking dat artikel 42bis, § 2, 3° geen toepassing kan vinden omdat Bulgaren nog onderworpen waren aan de overgangsbepalingen heeft slechts relevantie voor zover de verwerende partij het verblijfsrecht op kennelijk redelijke wijze kon beëindigen. Voorts is het de Raad op basis van het administratief dossier zoals het hem ter beschikking is gesteld volslagen onduidelijk of verzoeker meer dan drie maanden en een halve leefloon heeft ontvangen terwijl anderzijds blijkens de bestreden beslissing verzoeker ook tewerkgesteld is geweest (of is?).

Louter op basis van het uitkeren van een leefloon gedurende drie maanden en een halve zonder de effectieve tewerkstellingen na te gaan, oordelen dat verzoeker een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel lijkt kennelijk onredelijk en in elk geval voorbarig. Temeer verzoeker aannemelijk maakt, gelet op de bijgebrachte stukken dat hij al tot juli 2013 regelmatig zou tewerkgesteld geweest zijn. Verzoeker kan gevolgd worden in zijn stelling dat door geen nader onderzoek te voeren naar diens specifieke situatie de zorgvuldigheidsplicht geschonden is."

Bijgevolge stellen verzoekers terecht dat de bestreden beslissing niet is gesteund op een correcte feitenvinding, de materiële motiveringsplicht is geschonden en is het middel in die mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van 29 juli 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN